

synspunkter, må derfor tage afstand fra en regel af det i spørgsmålet skitserede indhold.

Som det også er fremhævet i de modtagne udtalelser og i den redegørelse, der er givet ovenfor om gældende praksis, bør der i et vist omfang gives større børn medindflydelse på afgørelsen af forældremyndigheds-spørgsmålet, og der må tillægges et stort barns eget ønske betydelig vægt. Det kunne derfor overvejes, om det ved en særlig lovbestemmelse burde sikres, at der blev givet børn over en vis alder adgang til at udtale sig. Dette vil rejse spørgsmål om, hvorledes en sådan udtalelseret skulle praktiseres, herunder om erklæringen skulle afgives i retten, og det måtte være muligt i særlige tilfælde at undlade at indhente en erklæring fra barnet. Selv gennemførelse af en regel, som blot sikrede børn over en vis alder ret til at udtale sig, ville imidlertid efter justitsministeriets opfattelse være betænkelig under hensyn til det vanskelige valg, barnet ville blive udsat for, og risikoen for påvirkning udefra.

Justitsministeriet finder det derfor rigtigst, at det som hidtil overlades til rettens og overvrighedens skøn, om man finder, at barnet bør afgive en udtalelse eller ej, og hvor megen vægt der skal lægges på barnets udtalelser.

Spørgsmål 30:

Vil justitsministeren kunne tiltræde, at reglen i forslagets § 51, sidste punktum, om, at forældremyndigheden over børn under 2 år i almindelighed bør tillægges moderen og den tilsvarende regel i den under nr. 1 i forslag til lov om ændring af myndighedsloven (lovforslag nr. 30) foreslåede affattelse af myndighedslovens § 24, stk. 1, udgår.

Svar:

1. Efter den gældende myndighedslov § 24, stk. 1, jfr. stk. 2, om fordelingen af forældremyndigheden bl. a. i tilfælde af separation og skilsmisse bør børn under 2 år kun under ganske særlige omstændigheder fjernes fra moderen.

I familieretskommissionens lovudkast i betænkningen af 1913 fandtes der ikke en tilsvarende bestemmelse. Det anførtes i betænkningen s. 260 bl. a., at børnenes tarv ikke sjældent kan tilsige, at små børn skal

følge moderen, men at dette dog ikke kunne opstilles som en almindelig regel.

Bestemmelsen blev indføjet i lovforslaget under landstingsbehandlingen (Rigsdags-tidende 1921-22, tillæg B, sp. 3289).

2. I ægteskabsudvalgets lovudkast § 49, stk. 1, findes en bestemmelse, der svarer til den i spørgsmålet omtalte. Der er ikke til-sigtet nogen realitetsændring i forhold til den gældende regel udover at gøre den lidt smidigere.

Bestemmelsen omtales i betænkning II, s. 103, hvor man bl. a. drøfter spørgsmålet om en forhøjelse af aldersgrænsen.

Ingen af de myndigheder, der har afgivet erklæring om ægteskabsudvalgets lovudkast, har omtalt bestemmelsen.

3. I det norske lovforslag om ændringer i lov om børn i ægteskab foreslås en bestemmelse, hvorefter moderen, så længe barnet er lille, som regel bør have forældremyndigheden, hvis ikke retten når til, at det er bedre for barnet at være hos faderen.

4. Som det fremgår af affattelsen af de i udvalgets spørgsmål omtalte bestemmelser i de to lovforslag, skal afgørelsen af forældremyndighedsspørgsmålet træffes på grundlag af en vurdering af, hvad der særligt under hensyn til børnenes tarv vil være rimeligt. En sådan vurdering vil i almindelighed føre til, at moderen får tillagt forældremyndigheden over små børn. Hvis udvalget finder det rigtigst, at den særlige regel om børn under 2 år udgår af lovforslaget, har justitsministeriet intet at indvende herimod.

Spørgsmål 31:

Kan barnets egen udvikling medtages under udtrykket „væsentligt forandrede forhold“ i forslagets § 52?

Svar:

1. Efter den gældende myndighedslovs § 32 kan forældremyndighedsafgørelser i henhold til myndighedslovens kapitel 3, herunder afgørelser i forbindelse med separation og skilsmisse, senere forandres på begæring af en af forældrene, hvis væsentligt forandrede forhold kræver det.

Ernst Andersen skriver i Familieret, 2. udg., 1967, side 189-90 om bestemmelsen:

„Ligesom det ved den oprindelige afgørelse i første række var overvejelser om, hvad hensynet til barnets tarv tilsiger, der